

רותי בן-אברהם:

„הכיף האמיתי שלי הוא העבודה השחורה!“

יובל קרון:

„אני מנטרל את הכאב בעזרת המוח!“

יהושע שגיא:

„משפחתי ואני עונים לכל אשה נעלבת!“

בפסטיבל-הילדים שנערך בחנוכה, עלתה על הבמה לראשונה, רביעיית זמרים. רביעיית „ארבע לב אדום“. כרביעייה הם חדשים לגמרי. כזמרים הם בשטח כבר שנים רבות מאוד. סילבן ויאיר, פנינה בריק ורותי בן-אברהם. רותי היפה ירדה מהבמה בהתרגשות גדולה מאוד. כמה פעמים אפשר להתרגש מהתחלות. שאלתי אותה. אני מקווה שזאת הפעם האחרונה. באמת יש לי הרגשה שיותר לא תהיינה התחלות.

● **ומה עם התקוות. כמה פעמים אפשר לקוות שהפעם זו תהיה הצלחה מסחררת ולהשקיע בזה שוב את כל האנרגיה שיש לך?**

טעות היא לחשוב שכל מה שחשוב לומר זה הפירסום והמקום הראשון במצער הפומנים. אצלי לפחות, הכיף האמיתי הוא העבודה עצמה. ההתעסקות במשהו שאתה אוהב מאוד. אין לי פנטזיות להתפרסם כדלילה ולהיות מייקל ג'קסון. נכון שהצלחה המסחרית מחזקת וממלאת את הבטריית, אבל העבודה השחורה והחזרות במשך שעות זה המקצוע ואם אתה אוהב את זה ומתעסק בו, סימן שהצלחת בחיים.

● **גם את וגם פנינה כבר לא בנות שמונה-עשרה. כבר הופעתן במיסגרות שונות, בכל מקום בארץ, בסני כל קהל. לא מתחשק לכן כבר להתיישב, לעשות משפחה, ללדת ילדים ולשיר להם שירי-ערש?**
רווקא כן מתחשק לנו עכשיו. אבל שירי-ערש היפים ביותר יצאו אם נמשיך לעבוד במקצוע.

עד היום עוד לא ראיתי פאקיר בארץ. ובוודאי לא ראיינתי אחד כזה. עכשיו זה קרה. יובל קרון, בן 21, יליד הארץ, שבילה כמה שנים בגרמניה. חזר אלינו ומופיע מדי שבוע במלון „מנדריין“ בהרצליה בהופעה מדהימה. פגשתי את הבחור אחרי ההופעה והוא נראה ככל האדם ואפילו קצת יותר מרובע. מה מתאם פאקיר. שאלתי אותו. למעשה אני לא פאקיר אמיתי. לא הולך על גחלים ולא מחלל על חלילים.

● **אבל אתה שוכב על מיטת מסמרים ו-6 איש מטיילים עליך באותו זמן. ואתה מכניס לתוך גופך מחטים ארוכות שנכנסות מפה ויוצאות משם.**
נכון שזה נראה כמו פאקיריות, אבל הפאקיר ואני עובדים בשני מישורים שונים. הוא מלמד את עצמו לדכא את הרגשת הכאב בנזוף, ואילו אני, בעזרת המוח, מנטרל את הכאב והוא לא קיים. ● **איך עושים את זה?**

אילו יכולתי להסביר לך, הייתי משחרר את כל הפצועים והרואים בעולם מכאבם.

● **איך הגעת למקצוע המשוונה הזה?**
הנושא של פיתוח המוח, מעבר לצרכים הבסיסיים שלו.

● **כלומר —**
היכולת הפיסית של גוף האדם היא מוגבלת. לא כך המוח. הבנתי שאדם יכול לפתח את מוחו עד אידיקצ ובדיקצ על זה אני עובד, ולמעשה מקדיש את כל חיי כרגע אני נמצא במצב של שליטה על הפקודות הניתנות עליידי המוח. אני מסוגל לעצור את הפקודות, ובניידן הפקודה שעושה את הכאב. מאחר וכל אדם צריך להתפרנס ממהשה, אני מתפרנס מהופעה שמוכירה פאקירים. אבל המטרה הסופית היא לא להופיע בכלל, אלא להמשיך ולעבוד על עצמי כדי להגיע להישגים יוצא-ידופן בשליטה במוח.

אחרי שהילדים הלכו לבית-הספר, אל תצאי מהחלוק בבוקר. את לא צריכה ללכת לקנות עיתון. המחלק של הארץ כבר הביא אותו אליך הביתה. עכשיו יש לך קפה טוב ועיתון טוב. כך אומר העיתונאי יהושע שגיא בג'ינגל ברדיו. אמר ולא ידע מה הוא עושה.

מייד אחרי שהג'ינגל נשמע בפעם הראשונה, התחילה ההתנפלות. קודם מצד הגברים, שאמרו לי „יא מניאק, מה זה שלא תצא מהחלוק? למה אתה מרמוז“ אצלם החלוק מתקשר, כנראה, עם סכס. אחר-כך באה ההתנפלות של הנשים.

● **כשאתה אומר נשים, אתה מתכוון למכרות שלך, או לנשים זרות?**

כולן. זה נהיה החלוק של המדינה. אלה שמכירות אותי צעקו עליי באופן אישי, אלה שלא מכירות, שולחות מכתבים למערכת.

● **כמה מכתבים קיבלת?**
מי סופר. המערכת מוצפת ואני ומשפחתי יושבים יום-יום ועונים לכל אשה לחור.

● **מה הן כותבות לך?**

אחת כותבת, למשל, שהיא לא יכולה להישאר עם העיתון בבית. כי בארץ השוביניסטית שלנו, כשהבעל עוזב את הבית, הוא לוקח את העיתון איתו. אחרת מתפלת שאני לא יודע ש-75% מהנשים בארץ עובדות יותר קשה מהגברים, וכך הלאה וכך הלאה.

● **מה אתה עונה להן?**
אני מנסה להסביר שלא התכוונו להעליב אף אשה. החלוק, בעינינו, זה סימן לשעה של רוגע ושל התפנקות ולא סמל לנשים עצלניות.

● **בדיעבר, כשנזכרתם שזה פגע בלייבך, תפסיקו את הגינגל הזה?**

לא. אבל נצרף אליו גם גינגל על גבר בפיוז'ה.

● **השבת שיש מורעות בלייבך עמוקה לעניין הסמינטי בארץ?**
לא תארתי לעצמי עד כמה.